

ÇANAKKALE TABAKLAR KÖYÜ VE TERKEDİLMİŞ YAPI KALINTILARINDA TESPİT EDİLEN GELENEKSEL ÇANAKKALE SERAMİKLERİ

Doç. Mehmet Fatih KARAGÜL
Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi
Güzel Sanatlar Fakültesi, Seramik ve Cam Bölümü

Öğr. Gör. Münevver Berrin KAYMAN KARAGÜL
Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi
Güzel Sanatlar Fakültesi

ÖZET

Bu araştırma, geleneksel Çanakkale seramiklerinin, Tabaklar Köyünde ne düzeyde ve çeşitlilikte kullanılmış olduğunu saptamak amacıyla gerçekleştirilmiştir. Geleneksel Çanakkale seramiklerinin yoğun olarak üretildiği 17-20. yüzyıllar arasında, büyük bir kısmı Çanakkale dışına ihraç edilmesine karşın, Çanakkale genelinden seçtiğimiz gelir durumu yüksek olmayan köylerden birine örnek oluşturan Tabaklar Köyü'nde bu seramiklerin kullanımının, geleneksel Çanakkale seramiklerinin iç piyasadaki yayılımı hakkında fikir verici sonuçlar doğurması önemlidir. Çamur, astar, sır ve dekor yönünden değerlendirildiğinde, bulunmuş olan seramik örneklerin zengin bir çeşitlilik sunduğu görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çanakkale, Tabaklar Köyü, Geleneksel, Seramik

TRADITIONAL ÇANAKKALE CERAMICS FOUND IN THE ABANDONED LEVELS OF THE ÇANAKKALE TABAKLAR VILLAGE

SUMMARY

This research was conducted to determine the level and variety of traditional Çanakkale ceramics used in Tabaklar Village. Traditional Çanakkale ceramics are produced extensively in the during the 17th-20th centuries, most of it was exported out of Çanakkale. On the other hand, it is important that the use of these ceramics in Tabaklar Village, which is one of the villagers with low incomes that we have selected in Çanakkale, gives suggestive results about the propagation of traditional Çanakkale ceramics in the domestic market. When it is evaluated in terms of clay body, slip, glaze and decor, it is seen that the ceramic samples offer a rich variety.

Keywords: Çanakkale Tabaklar Village, Traditional, Ceramic

1. KÖYÜN KONUMU VE TARİHÇESİ

Çanakkale'nin Ayvacık ilçesine bağlı olan Tabaklar Köyü, kuzeyde Çanakkale'ye 91 km, kuzeydoğuda Ayvacık'a 23 km, doğuda Edremit'e 86 km, güneydoğuda Assos'a 19 km, güneyde Sivrice'ye 24 km, güneybatıda Babakale'ye 23 km, batıda Apollon Smintheion'a (Gülpınar) 13 km, kuzeybatıda Kösedere'ye 21 km mesafede dağlık bir bölgede konumlanmıştır. Köyün antik yerleşimlere olan yakınlığı dikkat çekicidir.

Geçmişte köyün en önemli iş kolu olan tabakçılık faaliyetleri köye adını vermiştir. Köyün Osmanlı dönemindeki adının "Dabbağları" olduğu, köyün yerlilerinden Felahattin Daver tarafından bildirilmiştir. Köy halkının eğitim almak için köyden ayrılıp, memuriyete yönelmesiyle köyün nüfusu yavaş yavaş azalmış, son dönemde ise terk edilmiş bir köy durumuna dönüşmüştür. Muhtarlık karar defterindeki 1958-1987 yılları arasına ait yirmi dokuz yıllık döneme ait kayıtlarda, zeytinlik ve otlakiye olarak kullanılan köylülere ait toprakların, çevre köylerden kişilere ve köy ihtiyar heyetine satılarak elden çıkartıldığı saptanmıştır. Ayakta kalan ve yıkılmış olan evlerin fiziksel durumlarına bakıldığında, duvarında tarih düşülmüş en eski evin 1966 tarihinde inşa ya da tamir edildiğini varsayarsak köyün 20. yy'ın sonlarına doğru terk edilmeye başlandığını önerebiliriz.

Köyün terk edilmeden önceki geçim kaynakları; büyük ve küçükbaş hayvancılık, tabakçılık, palamutçuluk, zeytincilik, bahçecilik ve meyvecilik olarak sayılabilir. Köyde yetişen meyve ağaçları nar, incir, erik, badem, dut, elma, armut, ayva, muşmuladır. Bahçecilik ve meyvecilik köy halkının ihtiyaçlarına yetecek kadar olup, köyün ana geliri diğer iş kollarındandır. Ayrıca köy otlakıyelerinin şahıslara kiralanarak, köye gelir oluşturulduğu muhtarlık karar defterinden anlaşılabilir.

Köy Muhtarlığı görevini günümüzde aktif olarak Necmi Talu sürdürmektedir. 1985 sayımına göre köyün nüfusu elli iken, Türkiye İstatistik Kurumu 2015 verilerine göre yirmi dir. Buna rağmen bu nüfusun büyük bir kısmı ağırlıklı olarak komşu köyler Tamiş, Aşağıköy ve Tuzla'da ikâmet etmektedir. Köyde daimi olarak bir tek muhtar yaşamaktadır. Köy geçmişine dair bilgiler güncel kaynaklarda net olarak yer almamaktadır. Köy muhtarı ile yapılan görüşmelere istinaden, kurtuluş savaşı dönemine ilişkin çetecilik faaliyetleriyle alakalı bilgiler dışında, sözlü başka bir bilgiye ulaşılamamıştır.

Gülpınar kazısında görev yapan ve çevreyi iyi tanıyan Davut Kaplan ile 2017 yılında yapılan röportajda ise köyün son dönem Bizans ve ilk dönem Türk yerleşimine dair kısıtlı

bilgiler elde edilmiştir. Tuzla yönüne doğru Tabaklar Köyü'nden, Yukarı Köy'e giderken eski taşlı köy yolu üzerinde, Tabaklar'dan çıkınca hemen önde bir dere yer almaktadır. Dere geçildikten sonra yaklaşık 50-100 m sonrasında sola bir tarla yolu ayrılmaktadır. İleri doğru devam edildiğinde modern bir su kuyusu çalışması yapılmış meydan görünümlü bir alana ulaşılır. Bu meydandan kuzeybatıya doğru devam eden iki yanı moloz (yapı taşı) ile örülü duvarlar ve bu yolun her iki yanında çok sayıda yapı kalıntısı mevcuttur. Bugün burada koyun ağılları ve tarlalar yer almaktadır.

Bu bölgede; muhtemelen kullanıldığı Bizans döneminde evler, kiliseler, mezarlar ve çeşmeler bulunmaktaydı. Bu bölgenin birçok yeri çalı ve ağaçla kaplıdır ve fazla tahribata uğramıştır. Bu durum bölgenin aşağısındaki dereye kadar devam etmektedir. Dereye hali hazırda su kaynağı vardır. Tabaklar'a yaklaşık 6,5 km mesafedeki Taşağıl Köyü'ne hayat verecek su da buradadır. Çünkü bu yerleşim, Türk yerleşimi değildir ve Türkler yerleşim için bölgeye geldiklerinde tepe ve kuru yamaçları tercih etmişlerdir. Günümüzde koyun ağılı yanındaki muhtemel kilise veya şapele ait sütunlar ise yerinden taşınmış olmalıdır.

Tabaklar köyünden dereyi takiben batı yönünde ilerlendiğinde, karşılaşılan sapaktan yaklaşık 800 m sonra bir takım kalıntılara ulaşılır. Kavak ağaçları ile başlayan yeşil alanın bulunduğu bu bölge yaşam alanı olarak kullanılabilir uygun bir konumdur. Bölgenin sağ tarafında pınar, çalı ve ağaçlık-kayalık tepeler vardır. Bu kayalıklardan biri de kale olabilir.

Köyün yaklaşık 8 km uzağındaki Tuzla'da yüzey araştırması yapmış olan Beate Böhlendorf-Arslan (2008), bu bölgede Bizans çağı yerleşimlerine ait mimari parçaların, farklı yapılarda devşirme malzeme olarak kullanıldığını da tespit etmiştir.

2. KÖY MİMARİ ÖZELLİKLERİ

Muhtar Azalarından Ümit Talu'nun verdiği bilgilere göre, köye kayıtlı yedi hane mevcuttur. Yapısal olarak kısmen sağlam durumda on üç hane vardır. Yaşanılabilir durumda dokuz hane vardır ve bunların dört tanesi 2015-2016 yıllarında onarım geçirmiştir. Halen onarımı devam etmekte olan 2 ev, tamamen onarılmış 1 ev vardır. Yukarıköy istikametinde köy çıkışında Nazmi Talu'ya ait bir su değirmeni bulunmaktadır. 137 ada 2 parselde yer alan bir yağ mengersi Necati Dağver'e ait iken, yakın geçmişte el değiştirmiştir. Mengene binası harap ve işlevsiz durumdadır, taş presisi yerinde bulunmamaktadır. Köyde aktif kullanılan bir su deposu, 1865-1866 (h.1282) tarihli bir cami, işlevsiz durumda bir kahvehane bulunmaktadır. Okul ve kanalizasyon alt yapısı yoktur, su, elektrik, telefon, hizmetleri bulunmaktadır.

Saptayabildiğimiz kadarıyla Yukarı köy istikametinde köyün hemen çıkışında sekiz adet su kuyusu bulunmaktadır. Ümit Talu, Tuzla çıkışı çevresinde de yedi-sekiz kuyu daha bulunduğunu aktarmıştır. Ayrıca kendisinin köydeki bildiği en eski ev, 111 ada, 5 parselde yer almakta olan harabedir. Köy ana yoluna cephesi olan bu ev eskiden iki katlı olan, bahçesinde kuyusu bulunan ve "Ağa Evi" olarak adlandırılan evdir. Evin sahibi Ali Osman Ağa'dır. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra ve Ayvacık'ın, 28 Mayıs 1919 - 21 Eylül 1922 tarihleri arasındaki Yunan işgali sürecinde yaşanan otorite boşluğunda, Çanakkale'de ve çevresinde bir takım çeteler kurulmuştur. O dönemlerde, kimi zaman yöredeki çetecilerin bu evde konakladıkları bilgisi Muhtar Necmi Talu tarafından aktarılmıştır.

Köyde bulunan su kuyuları, köyde su sıkıntısı yaşamadığının göstergesidir. Günümüzde bu kuyulardan gerektiği miktarda hayvancılıkta aktif olarak yararlanılmaktadır. Kuyulardan elde edilen su tabakçılık mesleğinin en önemli kısmını oluşturmaktadır. Ayrıca köyde tabakçılıkta kullanılmak üzere, palamutçuluk iş kolu da yoğun faaliyet göstermiştir. 20.

yüzyılın ortalarına dek, köyden toplanan palamutlar taşınarak, ihraç edilmek üzere Assos'a gönderilip, oradaki palamut depolarında (günümüzdeki Behram, Kervansaray, Nazlıhan otelleri) depolanmışlardır. Köyde yoğun palamutlukların bulunduğu dönemlerde, bir palamut ağacından altı-yedi traktör palamut toplanabilmekteymiş. İlerleyen zamanla sentetik kimyasalların yaygınlaşp, palamuttan elde edilen kimyasallara ihtiyaç duyulmamasıyla, meşe ağaçları kesilerek, bunların yerlerine zeytin ağaçları dikilmiştir.

Köyün sosyal yaşamında önemli bir yeri olan hayırlarda pişirilecek keşkeklik buğdayının dövülebilmesi için kullanılmış olan taş dibekler, köy içinde görülebilmektedir. Bu dibekler masif taştan olup, evlerle yakın ilişkilidir. Saptayabildiğimiz kadarıyla bu dibeklerin sayısı beştir. Ayrıca yine çoğunlukla evlerin bahçesinde yer alan kuyular da bulunmaktadır. Bu kuyularda yağmur suyu biriktirildiği, bir nevi sarnıç gibi kullanıldıkları saptanmıştır. Saptanan bu kuyuların sayısı altıdır ve bir tanesi cami önünde yer almakta, diğerleri evlerin bahçelerinde bulunmaktadır.

Köydeki yapılaşma avlulu evler şeklindedir. İnşa edilmiş olan evlerde yapı malzemesi masif taştır. Evlerin köşe taşları ustalıklı şekillendirilmiştir. Duvar kalınlıkları yaklaşık 50-70 cm aralığındadır. Ev içlerinde oda duvar bölmelerinde bağdadi olanlar saptanmıştır. Taş duvarlar içeriden kerpiç sıvalıdır. En basit evlerde iki oda bulunmaktadır. Bunlardan bir tanesi mutfak olarak kullanılabilmekte, diğeri ise yatılan ve içinde ahşap yüklerin bulunduğu odalardır. Ev sahiplerinin gelirlerine bağlı olarak oda ve kat sayısı artmakta, detaylar zenginleşmektedir. Büyük olan odalarda çoğunlukla ocak bulunmaktadır.

Bahçe duvarları ise kuru yığma taş duvardır. Evlerin bahçe duvarları birbirlerine bitişiktir, tek ya da iki katlı evlerin kimisinde yanında, kimisinde evin altında ahır bulunur. Tuvaletler evlerin dışında bağımsız olarak bahçede yer alır. Evlerin bahçelerinde genellikle cümle kapısının hemen yanında taştan ocaklar bulunur. Ortalama haftada bir kez ekmek pişirmek amacıyla bu ocaklar düzenli olarak kullanılmışlardır. Bu ocakların bitişiğinde ise tavuk kümesleri bulunabilmektedir. Bu sayede kışın ocak yakıldığında, ocağın ısı ile kümesler de ısıtılarak, hayvanların ısınması sağlanmıştır.

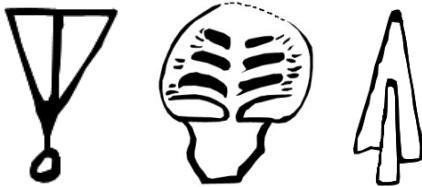
Bazı yapıların köşe taşlarında saptayabildiğimiz tarihler şunlardır:

Zeynep Arabacıoğlu evi, 1966 (136 ada 1 parsel)

Yasemin Aslan Bakiri evi, 1955 (136 ada 2 parsel) (**Şekil 1 b**)

Yunus Tonkuş evi, 1949 (129 ada 5 parsel) (**Şekil 1 a, c, d**)

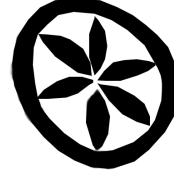
Ayrıca Yasemin Aslan Bakiri ve Yunus Tonkuş'a ait evlerin çatı saçaklarının altında taşa kazınmış bir takım sembolik şekiller de mevcuttur. Bu şekiller arasında, sola bakan çift hilal, karşılıklı bakan hilaller arasında tek yıldız, saksıda bir tür bitki, mızrak ucu, yılan ve nokta, çizgi ve üçgenden oluşan, tek bir sembol yer almaktadır. Bahsedilen son sembol bir tür şakul veya çingirak olarak yorumlanabilse de, kadın ve erkeklik sembolü de olabilir.

1a. 129 ada 5 parsel güney batı köşesi

1b. 136 ada 2 parsel

1c. 129 ada 5 parsel kuzey doğu köşesi, kuzey duvarı

1d. 129 ada 5 parsel kuzey doğu köşesi, doğu duvarı

Şekil 1 a, b, c, d: Evlerin taş yüzeylerinde yer alan kazıma semboller

Taş yüzeye kazınmış bu sembollerin, evlerde yaşayan kişilerle ilişkili oldukları, ya da hane halkından kimselerin genel özellikleri ya da sıfatlarına ilişkin gönderme yapma ihtimali bulunmaktadır. Ne yazık ki 15 Ocak 2017 tarihinde Ayvacık'ta başlayan ve ardı sıra devam eden depremler sonrasında 129 ada 5 parselde yer alan eski ev kısmen tahrip olmuş, taş kazınmış inşa tarihinin olduğu duvar çökmüştür.

3. KÖYDE BULUNAN SERAMİKLER

Köyde gerçekleştirdiğimiz araştırmalar sonrasında tespit ettiğimiz seramikler yağ küpleri, sağlam durumdaki gündelik seramikler ve kırık seramik parçaları olarak üç farklı kategoride değerlendirilebilir.

3.1. Yağ Küpleri

Günlük yaşamda zeytincilikle iç içe olan toplumlarda, yağ küpleri önemli kullanım eşyaları arasında yer almaktaydı. Anadolu'da antik dönemlerden itibaren seramik küplerin özellikle depolama amaçlı olarak kullanıldıkları, gerçekleştirilen arkeolojik kazılardan elde edilen sonuçlardan bilinmektedir. Hattuşa'da bulunmuş olan küplerin varlığı bu konuda önemli verilerdir (Neve, 2000: 77-97). Hititlerin depolama amaçlı kullandıkları küplerin 3000 litrelik olanları bulunmuştur (Bittel, 1974:46). Çanakkale Arkeoloji Müzesinde teşhir edilen küpler, bölgedeki antik yerleşimlerde bulunmuştur. Assos akropolünde arkaik döneme (M.Ö. 6. yy) tarihlenen küpler, mezar amacıyla kullanılmışlardır (Bakan, 2009:11-12). Bu küplerin önemi, döneminde kırılmış olanların kurşun kenetlerle tamir edilerek kullanılmaya devam edilmesinden de anlaşılabilir.

Kuzey Ege kıyılarında üretilen kaliteli zeytinyağının depolanması için, Anadolu'ya Midilli adasında üretilen küpler ithal edilmiştir. Bu küplerin bir kısmı da Çanakkale'ye ulaşmış olmalıdır, zira Midilli'deki Mantamados çömlekçilerinin üretmiş oldukları yağ küpleri günümüzde, Mantamados Zeytinyağı Müzesinin bahçesinde teşhir edilmektedir ve benzerleri Tabaklar köyünde tespit edilmiştir (Şekil 2). Bu küplerin bir kısmının içi sırlıdır.

Şekil 2: Yağ küpü

Benzer nitelikteki küplerin önemli bir ihtiyaca cevap vermesi nedeniyle, taklitlerinin Anadolu çömlekçiler tarafından da üretilmesi olasılık dâhilindedir. Tabaklar köyünde metruk evlerin bahçelerinde tespit edilen küpler, taşımacılıkta kullanılan küp tiplerden olsa gerektir. Boyutları itibarıyla, mekânlarda zemine gömülerek depolama amacıyla kullanılmayacak kadar küçük, taşımacılık için kullanılabilir ölçülere uyacak derecede

büyüktür. Ölçüleri farklı olmakla beraber yaklaşık 60-70 cm. aralığında değişmektedir. Bu yağ küplerinin içleri sırlı, dışları sırsız ve basit fitil dekorludur.

3.2. Gündelik Seramikler

Harabe durumdaki bazı evlerin mutfaklarında sırsız, kimi astar dekorlu Akköy testileri ve bir adet sağlam durumda sırlı geç dönem Çanakkale seramiği vazo bulunmuştur. Çanakkale için Ezine Akköy çömlekçiliğinin önemi büyüktür. 1995 yılında Akköy'de yaptığımız incelemelerden günümüze çok şey değişmiş olsa da, komşu ilçeye ait bir köyde üretilmiş olan testilerin Tabaklar Köyünde kullanılmış olması hiç de şaşırtıcı değildir. Tespit edilen Akköy seramikleri tek kulplu testi, çift kulplu testi ve ibrik olarak üç ana grupta değerlendirilebilir. Testilerde, Akköy için klasik denebilecek kırmızı ve beyaz dekorlar kullanılmıştır (Şekil: 3,4).

Şekil 3: Akköy testiler

Şekil 4: Akköy ibrikler

3.3. Kırık Seramik Parçalar

Ev bahçeleri ve sokaklarda yapılan yüzey araştırmalarında farklı özelliklerde sırlı Çanakkale seramiği parçaları tespit edilmiştir. Bunlar kırık parçacıklar halinde olup, çok farklı biçimde kaplara aittir. Bulunan parçalar astarlı ve astarsız olabildiği gibi, şeffaf sırlı, farklı tonlarda sarı ve yeşil sırlı parçalar elde edilmiştir. Sır altı astar akıtma ve fırça dekorlu örnekler mevcuttur. Sır altı dekor çeşitlerinde kobalt ve manganlı fırça dekor ile silindir mühür dekor örnekler yer almaktadır.

Araştırmanın esas konusunu oluşturan seramikler ağırlıklı olarak bu gruba girmektedir. Görsel olarak her ne kadar form algısı oluşturmayan kırık parçalar elde edilmiş olsa da, bu parçalar sundukları çeşitlilik bakımından önemli bilgiler sunmaktadır. Toplamda on dört kırık parçanın biçim, astar, dekor ve sır özelliklerinin değerlendirilmesi ile geniş bir zaman diliminde üretilmiş olan seramiklerin Tabaklar köyü halkı tarafından kullanıldıkları belirlenmiştir.

Geleneksel Çanakkale seramikleri için parlak yeşil sır neredeyse bu gruptaki seramiklerin alamet-i farikası gibidir. Fakat Çanakkale seramikleri için vurgulanarak ön plana çıkarılması gereken esas değer, kendine has bir estetik anlayış ve üslupta üretilmiş olan halk sanatı ürünleri olmalarıdır. Estetik olarak da İznik ya da Kütahya seramiklerinden çok ayrı bir noktada yer alırlar.

Tespit ettiğimiz kırık parçalar toplamda on dört adet olup on farklı noktada bulunmuşlardır. Bunların çoğunluğu ev dışı alanlardan, özellikle bahçe ve sokaklardan ele

geçirilmiştir. Ev içi buluntu yalnız bir tanedir. Bu parçaların tümü kırmızı çömlekçi çamurundan, çömlekçi çarkı kullanılarak üretilmiştir. On üç tanesi sırlanmadan önce astarlanmıştır. Astarlanmadan sırlanmış olan tek örnek, yeşil sırlı emzikli ibriktir. Bulunan astarlı örneklerin üç tanesi ise kısmi astarlıdır. Kullanılmış olan şeffaf sırlar, renksiz, sarı ve yeşil olmak üzere toplam üç farklı çeşittir. Kullanılan renklendiriciler ise lacivert için kobalt, yeşil için bakır, sarı için demir oksittir. Kullanılan şeffaf sırlar ağırlıklı olarak kurşunlu olup bu durum erken ve orta dönem örnekleri için genel bir uygulamadır. Dekor yönünden yapılan incelemede, iki örnekte yaş çamur dekorlarından silindir mühür kullanıldığı ve bu mühür ile yüzeyde düzenli çukurluklar oluşturulduğu saptanmıştır. Her iki örnek de kırmızı zemin üzerine kısmi beyaz astarlı olup, bakır oksit ile renklendirilen şeffaf yeşil sırla ve renksiz şeffaf sırla sırlanmıştır (Şekil: 5,6).

Şekil 5: Silindir mühür ve akıtma bakır dekorlu örnek

Şekil 6: Silindir mühür ve akıtma bakır dekorlu örnek

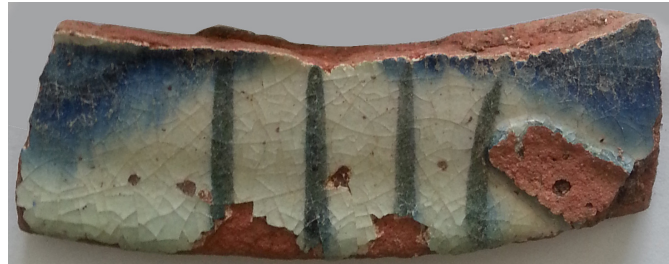
Astar dekor ile yapılan kısmi akıtmalar diğer bir dekor yöntemidir. Kullanılan son dekor yöntemi ise, sır altı fırça dekorudur. Saptayabildiğimiz üç farklı örnekte üç farklı dekor unsuru kullanılmıştır. Fırça dekoru kullanılan ilk örnekte çizgisel olarak stilize edilmiş bitkisel bir motif yer almaktadır. Aynı parçada ayrıca lekesele olarak karşıt bir uygulama da vardır (Şekil: 7). İkinci fırça dekorlu örnek bir tür kır çiçeğine ait olabilecek 4 yaprağı olan bir çiçek stilizasyonudur. İnce uzun boynu olan bir sap üzerinde betimlenmiştir, dekor kahverengidir (Şekil: 8). Fırça dekorlu son örnek ise bir kabın ağız kısmına aittir. Geniş çaplı bir forma ait olmalıdır. Beyaz astar üzerinde ince fırça ile birbirine paralel dört adet çizgi yer almaktadır. Yine aynı parça yüzeyinde şeffaf sırla içine işlemiş kobalt lekeleri yer almaktadır (Şekil: 9).

Şekil 7: Mavi beyaz kobaltlı bitkisel fırça dekor.

Şekil 8: Mangan veya demirli dört yapraklı stilize çiçek dekoru.

Şekil 9: Mavi beyaz kobaltlı dekor.

Geleneksel Çanakkale seramiklerindeki mavi beyaz grup erken örnekler olup, Anadolu'daki Türk seramik tarihinde Milet işi olarak adlandırılan gruba teknik olarak

benzemektedir. Aslen İznik kökenli bir üretim yöntemi olsa da İznik dışındaki merkezlerde de 16. yüzyıl sonuna dek üretimi devam etmiştir. Bu yönü ile mavi beyaz Milet işi seramikler Çanakkale üretimleri arasında önemli bir yer tutarlar. Geç dönemlere doğru üretimleri görülmez.

4. SONUÇ

Araştırma kapsamında elde ettiğimiz tüm seramiklerin görsellerine yer verilmeden, örnekler genel hatlarıyla sınıflandırılarak değerlendirilmiştir. Örneklerin varlığından hareketle, köyde farklı biçim ve kullanım alanına sahip seramiklerin kullanıldığı saptanmıştır. Köy halkının yalnızca günlük kullanımlar için yeterli olabilecek sırsız seramiklerle yetinmeyip, dekor yönünden farklı örneklerin varlığını saptadığımız, zarif örneklerin kullanıldığı sırlı seramiklerin de rağbet gören kullanılmış olan ürünler arasında yer aldığını ortaya koymaktadır.

Elde edilen kırık parçaların tümü kap kacak sınıfında yer alan seramiklere aittir. Geleneksel Çanakkale seramikleri arasında yer alan ve çok özel bir önemi bulunan hayvan ya da insan biçimli herhangi bir seramiğe ait en küçük bir parçaya dahi rastlanılmamıştır. Bu türde örneklerin bulunmamış olması, köyden ayrılan köy halkının çok değer verdikleri bu objeleri de beraberlerinde köyden ayrılırken götürdüklerini, önemseyerek kırmaktan korumuş olduklarını ya da hiç sahip olmadıklarını ortaya koymaktadır.

Yaptığımız bu araştırmanın devamı niteliğindeki çalışmaların devamına 15.09.2017 tarihi itibarı ile başlanmıştır. Bu kapsamda; bir yandan yüzey araştırmalarımızı önümüzdeki yıllarda devam ettirip yeni ve farklı parçalara ulaşmaya çalışırken, bir yandan da elde ettiğimiz parçaların benzer sır yapılarına sahip yeni formüllerinin oluşturulması yönünde Ar-Ge çalışmalarını başlatmış bulunmaktayız.

KAYNAKÇA

BAKAN, C., 2009, Assos Nekropolü S3 Açması Buluntuları, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Y.Lisans Tezi, 11-12

BITTEL, K., 1974, Boğazköy Rehberi, Ankara, Dönmez Ofset, 46

BÖHLENDORF-ARSLAN, B., 2008, Türk Arkeoloji ve Etnografya Dergisi, Sayı:8, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 1-8

NEVE, P., 2000, "The Great Temple in Boğazköy-Hattusa", The Annual of the American Schools of Oriental Research, Across the Anatolian Plateau: Readings in the Archaeology of Ancient Turkey, Vol. 57, 77-97.

Davut Kaplan Röportajı, Fatih Karagül, Çanakkale, 06-08 Ocak 2017

TEŞEKKÜR

Bu araştırma ve makale; *Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi* tarafından SHD-2017-1296 numaralı proje olarak desteklenmiştir. Köy hakkındaki paylaşımları için Yunus Tonkuş, Necmi Talu ve Ümit Talu'ya teşekkür ederiz. Çizim ve fotoğraflar Fatih Karagül'e aittir.